

Mária Šmolková

Inscenačný proces s deťmi predškolského veku

Oponentský posudek

Bakalárska práca je rozčlenená do štych hlavných kapitol, z nichž tri patrí do kategórie „teoretická časť“. V prvej kapitole sa autorka zaoberá dramatickou výchovou vo vzťahu k dieťaťu predškolského veku, v druhej psychologickými otázkami tejto tematiky, a najviac pozornosti venuje veľmi správne hre a hre v roli. Na to pak navazuje tretia kapitola, venovaná otázkam inscenačnej práce s touto vekovou kategóriou a deťskému herectví. Jsou to pasáže kľúčové, pretože jvištní produkce deťí tohoto veku je velmi specifická a nutno říct, že v praxi dost problematická, jestliže je jednostranně zaměřena na výsledek – veřejné vystoupení. U Márie Šmolkové ovšem nehrozí nebezpečí, že by podlehla snaze produkovat předškolní hvězdy a deťem podsouvat představu, že jsou herci a že mají herecký talent. Touto problematikou se zabývá zejména v podkapitole, „Deťský herec“, v níž se opírá mj. o práci Dominiky Špalkové o vzťahu deťí a herectví. Problém vězí v tom, že Špalková psala o deťech školních, ne předškolních. Literatura k této tematice je chudá, nejspíš zcela nulová, a pokud vím, zásadněji se tímto problémem zabývá ve svých vzpomínkách Shirley Temple-Blacková, asi největší hollywoodská „deťská hvězda“, která ve filmech vystupovala od předškolního veku. Její vzpomínky (S. Temple-Blacková: Deťská hvězda, Praha 1992) vypovídají o problematice velmi podstatně a svědčí o tom, že základem jejího projevu byl fakt, že byla mimořádně roztomilé dieťe a navíc zcela spontánní, což vše důsledně udržovala její matka, která za to byla placena filmovým studiem (například měla za úkol udržovat přesný tvar a počet jejích kudrn, navozovat už od předchozího dne žádnou náladu apod.) Shirley Temple díky své inteligenci v dospívání sama zjistila, že žádný herecký talent nemá. Ostatně kus té roztomilosti projevovala i jako velvyslankyně a tedy o herecké převtělení sotva mohlo jít. Z těchto důvodů si myslím, že u deťí, a předškolních zvlášť, není vhodné užívat termíny herec, herectví, označují uměleckou profesi založenou na vědomém převtělení, o čemž u deťí lze sotva mluvit.

V teoretické části autorka dost cituje, svědčí to o její sečtělosti a šíři záběru, ale citacemi většinou zachází jako s východiskem k vlastní úvaze o tom, jak se dané poznatky uplatňují v praxi, a nepodléhá tendenci citáty nahrazovat vlastní text, jak se občas studentům stává.

Poslední, čtvrtá kapitola, obsahuje záznam práce na inscenaci podle knížky Jennifer Berne: Kamil neumí lítat. V této části práce jsou uvedena potřebná data o dramatickém kroužku v MŠ v Praze 9, o zvoleném textu i o popis postupu práce. Vzhledem k věku deťí a jejich potřebám založila Mária Šmolková inscenaci na pohybu (létání). K jejímu postupu není mnoho co dodat, postupovala s ohledem na věk, na literaturu, promýšlela obsazení, které jí umožnilo výrazně ovlivnit chování dost problémového chlapce. Důležitá je i kapitola o fixaci, která bývá u deťských souborů dost problematická a u předškolních deťí velmi obtížná. V závěrečném hodnocení se pak věnuje i změnám v chování a projevech některých jednotlivců.

Práci doplňují přílohy – text „Kamila“, scénář, fotografie ze zkoušek i z představení.

Otázka pro obhajobu: Jaké vlastnosti literární předlohy (náměty, témata, postavy a jejich jednání) při výběru látek pro práci s předškolními dětmi preferujete, jak pro inscenační práci, tak pro běžné vedení skupiny?

Práce Márie Šmolkové splňuje požadavky kladené na bakalářskou práci v oboru dramatické výchovy, a proto ji **doporučuji k obhajobě s klasifikací B.**

31. 5. 2018

prof. Eva Machková